

Wrakhout

Een blijspel in vier bedrijven

Door Bruno Buteneers

PERSONAGES

(4 dames - 2 à 4 heren)

MARIE, piratendochter, kapitein, bekwaam, onverzettelijk :

GEERTRUI, bonkig, ruwe bolster met blanke pit, praat in korte luide zinnen :

BETJE, bedeesd, verlegen, onzeker :

LENA, chique dame met hoepelrok, verwend en gek van mannen :

ANTON, eigenaar van rederij, hebzuchtig, sluw :

JOHANN, excentriek, altijd energiek en enthousiast :

ROCK, luidruchtige piraat :

KOERIER, koerier van een pakjesboot :

1 figurant die een olielamp probeert aan te steken.

DECOR

EERSTE BEDRIJF:

Een oude kroeg met een tafeltje. Twee ramen op de achtergrond.

TWEEDE, DERDE EN VIERDE BEDRIJF:

Leefruimte van een zeevaartschip. Veel hout. Een houten kist als tafel. Op de achtergrond twee patrijspooten met zicht op de oceaan. Eventueel staan er de stam van een mast en een houten ladder of trap om naar het dek te gaan.

TIJD

Het stuk speelt zich op enkele weken af.

KORTE INHOUD

In de achttiende eeuw heerste de Verenigde Oost-Indische Compagnie over de woelige oceanen. Minder gekend was de Oostendse Compagnie en totaal onbekend was... de Blankenbergse Compagnie. Deze compagnie had slechts één vaartuig: meer wrakhout dan schip. Anno 1725 laat net die Blankenbergse Compagnie een sloep te water met aan boord... alleen maar vrouwen. Met een geheime vracht aan boord trekken ze de wijde oceaan op. Maak kennis met de onverschrokken, euh, bemanning: Marie, Betje, Geertrui en Lena.

Reder Anton moet een geheime lading naar het einde van de wereld verschepen. Het is de bedoeling dat zijn schip halverwege de tocht met man en muis vergaat. Maar Anton ziet het niet zitten om zijn enige en beste matrozen op te offeren. Plots valt Marie binnen, ze is woest dat ze niet toegelaten wordt op de zeevaartschool. Anton ziet zijn kans schoon en stelt haar aan als kapitein van zijn vaartuig. Voor haar missie stelt Marie een uitsluitend vrouwelijke bemanning samen: de bonkige Geertrui, de bedeesde Betje en huppeltrutje Lena.

Na onweer op zee blijkt hun geheime vracht ... een man te zijn.

Johann Sebastian Mach is een verguisd wetenschapper en uitvinder met een ietwat apart wereldbeeld. Tussen alleen maar vrouwen waant hij zich al snel de koning te rijk. Maar al snel is dat rijk uit en worden ze door piraat Rock geënterd.

Wrakhout: een avontuur vol mouterij, piraterij en ... *aanhoudelij*.

EERSTE BEDRIJF

De kroeg

STEM : De jaren twintig van de achttiende eeuw! In Zweden werkt Anders Celsius vlijtig aan zijn temperatuurschaal. Zo ontdekt hij dat zijn vrouw heel snel kookte van woede maar vrij koel is in bed. Op Paaszondag ontdekt een Hollandse expeditie Paaseiland. Ze hadden liever op Palmzondag iets in de brouwerij van Palm gevonden. Nadat een appel op zijn hoofd viel, kreeg Isaac Newton het idee dat een bepaalde kracht die appel deed vallen. Maar nadat een piano op zijn kop viel, had Newton plots veel minder praatjes. Pas binnen gekomen sportnieuws: tussenstand in de Engels-Spaanse Oorlog, 1-2. Geniet van de voorstelling en tot in de pruikentijd!

(Het doek gaat open. Anton komt met zijn wandelstok op. Hij richt zich tot het publiek.)

ANTON : Ah! De Verenigde Oost-Indische Compagnie. Een belangrijke handelsmacht met schepen over heel de wereld, in iedere woelige oceaan. Minder gekend is de Oostendse Compagnie. Toch halen ze peper, thee en katoen uit het Oosten. En ik, ik ben Anton, de eigenaar van... *(trekt bedenkelijk gezicht.)* de Blankenbergse Compagnie. *(schudt zijn hoofd)*. Slechts één boot, meer wrakhout dan schip.

(Anton loopt even rond.)

ANTON : *(vurig)* Maar nu heb ik van de schepenbank van de stad de kans gekregen om een geheime vracht te vervoeren. Een lading waar ze stiekem van af willen, die ze willen laten verdwijnen op zee. Voor heel wat geld. Maar ik kan toch moeilijk mijn beste zeebonken naar de bodem van de oceaan sturen?

(Marie komt stampvoetend op. Ze is duidelijk over haar toeren.)

ANTON : *(geamuseerd)* Wel, wel, een vrouwtje. Alleen? Zo laat? In een kroeg? Waar is je man?

MARIE : *(boos)* Echt hé, maat, dimmen! Subiet steek ik dit kot hier in de fik.

(Anton deinst achteruit.)

ANTON : Rustig, rustig, vrouwtje! Wat scheelt er?

MARIE : *(boos)* Ze hebben me geweigerd!

ANTON : Geweigerd?

MARIE : Ja, op de zeevaartschool... *(luid)* omdat ik een vrouw ben!

ANTON : Tja. Jij, een zeevaarder?

MARIE : *(trots)* Ja, ik parkeer zonder probleem een schuit achterwaarts tussen twee andere schepen in. Zonder mijn spiegels te gebruiken! Ik heb echt zeevaardersbloed door mijn aderen stromen.

ANTON : Is dat zo?

MARIE : Een driemaster kent geen enkel geheim voor mij!

ANTON : Wacht, ik heb een idee. *(pauze en dan luider)* Ik zei, ik heb een idee!

(Een figurant slentert sloom op. Hij draagt een kannetje met olie en een kaars.)

ANTON : *(geërgerd)* Ja, kerel. Het was de bedoeling dat deze olielamp hier boven mijn hoofd aanflopte op het moment dat ik zei: ik heb een idee. Een waar visueel spektakel! *(richting publiek)* Voor de mensen!

(De figurant haalt zijn schouders op. Hij begrijpt het niet. Marie ijsbeert met gekruiste armen.)

MARIE : *(mokkend)* Ik kan meer knopen leggen dan de beste matroos of schipper.

ANTON : Goed dan. *(uitdrukkelijk)* Er gaat mij ineens... een lichtje branden. *(lacht zelfvoldaan)* Heb je hem?

(Anton knikt en hint naar de lamp. Het duurt even voordat de figurant de hint door heeft. Moeizaam komt de figurant in beweging. Hij giet olie in de lamp en probeert de olielamp aan te steken. De figurant schudt van neen. Hij slaagt er niet in om de lamp aan te steken. Dit tot groot ongenoegen van Anton.)

ANTON : *(ongeduldig)* Scheer je weg, vlegel!

(Anton probeert de figurant na te trappen. Nu weet de figurant toch energiek weg te lopen en af te gaan.)

ANTON : Goed, waar waren we gebleven.?

MARIE : *(mokkend)* Ik ben de bastaarddochter van één van de bekendste piraten.

ANTON : *(schrikt)* Wat? Piraat?

MARIE : Piet Hein. Hij was dertien keer getrouwd.

ANTON : *(bewonderend)* Ah, in iedere haven een liefje.

MARIE : *(mijmerend)* Piet piraat, zoveel jaren geleden. Zou ik mijn vader nog herkennen als ik hem tegen kwam? Ik mis hem wel.

ANTON : We hebben nog geen kennis mogen maken. Ik ben Anton, de trotse eigenaar van de Blankenbergse Compagnie.

MARIE : Ik ben Marie. De Blankenbergse Compagnie? Veel schepen hebben die toch niet?

ANTON : We breiden volop uit. Maar zeg eens Marie. Wil jij misschien... varen met mijn schip?

MARIE : Hou je me voor de gek?

ANTON : Kijk, er moet heel dringend een geheime vracht vervoerd worden. Als je echt kan varen, dan ben je mijn man! Euh, vrouw!

(Blij geeft Marie een knuffel of klapzoen aan Anton.)

ANTON : Rustig, rustig! Morgenmiddag vaar je al uit.

MARIE : *(opgewonden)* Met een driemast? Een hoeker? Een fregat?

ANTON : Een kraak.

MARIE : Een kraak?

ANTON : Een ietwat oude kraak. Maar maak je geen zorgen. Ze is nog een uiterst zeewaardig schip.

MARIE : (*glundert*) Ik, Marie, kapitein van een schip! Mijn vader zou trots op me zijn.
 (*verbeten*) Geen enkele man wilde mij op zijn schip, wel dan wil ik nu geen
 enkele man op mijn schip.

ANTON : Goed, goed. Je hebt geen tijd te verliezen. Stel snel een kloeke *bevrouwing*
 voor je vaartuig samen.

(Marie gaat af. Anton kijkt haar smalend na.)

ANTON : (*hoofdschuddend*) Een vrouw en een kip... zijn de pest op een schip.

(Marie komt terug op.)

MARIE : Wat zei je, Anton?

ANTON : (*snel*) Niets speciaal, niets speciaal. Zit er een paalworm in de kapitein zijn slip,
 dan loopt zijn boot op de klip.

MARIE : Ah, ok.

(Marie gaat af. Anton zet een paar passen vooruit om er zeker van te zijn dat hij nu alleen is.)

ANTON : (*jubelt*) Wat een schitterende opportuniteit! Zij laten de geheimzinnige lading
 verdwijnen. En als ik hen langs een gevaarlijke route terug laat varen, dan
 vergaat mijn oude kraak en een hoop dolle grieten met man en muis. De
 verzekering moet me dan een nieuw vaartuig betalen! Geniaal! Anton wordt
 rijk!

*(Anton gaat dansend af. Een haan kraait. Wat later komt Marie weer op. Gevolgd door
Anton.)*

MARIE : (*in gedachten verzonken*) Een stuurvrouw, een bootsvrouw, een zeilmaker.
 (*geeuwt*) Ik ben een hele nacht op zoek geweest. Dit moet lukken!

(Geertrui komt op. Ze kijkt zoekend om zich heen. Anton schrikt van haar ruwe uiterlijk.)

ANTON : Wie of wat ben jij?

GEERTRUI : Trui.

ANTON : Trui?

GEERTRUI : Van Geertrui.

ANTON : En wat is je verhaal, Trui?

GEERTRUI : Op de vlucht voor de wet. Veertien linkerschoenen gestolen. Verschijn volgende week voor de rechter.

ANTON : *(geheimzinnig)* Een voortvluchtige. Ja, niet ongebruikelijk om dan het wijde sop te kiezen.

MARIE : Geertrui zal het werk aan boord verdelen en waken over de discipline. Geertrui is een harde noot om te kraken.

ANTON : Daar twijfel ik niet aan.

(Anton grijp naar zijn kruis en trekt een pijnlijk gezicht. Geertrui kijkt stoer voor zich uit. Lena komt op.)

LENA : *(vrolijk)* Ik ben hier voor die reis naar een zonnige bestemming, de cruise met zicht op zee.

(Anton bekijkt Marie verbaasd aan.)

ANTON : Kruipt zo'n klasse dame in jouw krabbenmand?

MARIE : *(verontschuldigend)* Ja, euh, soms moet je de waarheid een klein beetje verbloemen.

ANTON : Liegen dus. En wat is jouw specialiteit, schoon kind?

LENA : Ik kan goed naaien!

ANTON : Aha. Dan wordt zij de zeilmaker! Handig met naald en draad.

LENA : Huh? Ik heb nog nooit een naald vast gehad.

(Anton wil wat zeggen, maar hij houdt zich in. Geertrui stapt enthousiast op Lena af en geeft haar een stevige schouderklop.)

GEERTRUI : Ha! Slet! Welkom!

ANTON : Allemaal goed en wel, maar je komt nog minstens steeds één bemanningslid te kort.

MARIE : We redden ons wel. Echt.

ANTON : Het spijt me. Maar zo kan ik je niet uit laten varen.

MARIE : *(smekend)* Toe? Alstublieft?

ANTON : Daar krijgen we nooit de toestemming voor. Hoe graag ik het ook zelf zou willen.

(Een stilte valt. Iedereen denkt na. Plots komt Betje op. Angstig blijft ze naar de richting van waar ze kwam kijken.)

BETJE : *(bang)* Ik ben op de vlucht voor mijn man. Als ik niet naar hem terug ga, dan heb ik geen huis. Geen thuis. Ik ben ongeletterd en kansloos.

(Marie stapt op Betje af. Ze heeft meteen medelijden.)

MARIE : Rustig, rustig. Hier ben je veilig. Vertel eens wie je bent?

BETJE : Ik ben Betje. Na mijn zorgeloze kinderjaren kwam ik in de hel terecht.

(Geertrui haalt een appel uit haar zak en begint die rustig op te eten.)

BETJE : *(droef)* Wat stellen wij, vrouwen, in deze harde mannenwereld voor? Volgens de Bijbel zijn we geschapen uit de rib van een man. Dat betekent dat we ondergeschikt zijn. Ook de zondeval is onze fout, door in het aardse paradijs in de ...

(Betje kijkt heen en weer naar Geertrui.)

BETJE : ...in de... in de... in de appel te bijten

(Geertrui haalt haar schouders op.)

GEERTRUI : Niets wijs laten maken! Stomme mannen!

(Ze schopt het klokhuis van haar appel ver weg, het publiek in.)

MARIE : *(samenzwerend)* Wel Betje... wat dacht je er van om met ons een boottochtje te maken?

Doek.

TWEEDE BEDRIJF

Het ruime sop

(Drunken Sailor van Instrumental Fiddle Sea Shanty speelt een tijdje. Het doek gaat open.

Lena zit op een kruk. Ze is wanhopig. Geertrui staat vlak naast haar. Betje staat wat verderop.)

LENA : *(zuchtend)* Hoeveel tijd is er verstreken? Het harde leven aan boord van een schip. Deinen op de golven. Op en neer, op en neer! Onze door luizen geplaagde jeukende lijven, rottende gebitten en dodelijke ziektes.
(wanhopig) Aargh, ontbering! Honger en lust, veel lust!

(Geertrui gaat naar Lena en geeft een klap in haar gezicht.)

GEERTRUI : Niet zagen, snoes! Moeten nog vertrekken!

(Anton en Marie komen op. Anton draagt een opgerolde landkaart.)

BETJE : Ik op een boot? Ongelofelijk, toch. Een dag geleden was ik nog op de vlucht voor mijn man. *(rondkijkend)* Hoe noemt dit schip eigenlijk?

MARIE : Wrakhout.

BETJE : Wrakhout?

ANTON : *(komt snel tussen)* Vree koud, eerder op zijn Gents.

(Anton rolt zijn kaart open. Samen met Marie houdt hij ze vast.)

MARIE : En wat is onze bestemming?

ANTON : Chakamaka!

MARIE : Chakamaka? Nog nooit van gehoord.

ANTON : Een pas ontdekt eiland in het midden van de oceaan.

(Marie wrijft met haar vinger over de kaart.)

MARIE : Zo recent dat de inkt op de kaart nog nat is?

(Marie toont haar vinger richting publiek.)

LENA : (*dromerig*) Is het een warm land? Met mooie mannen? In allerlei kleuren, maten en gewichten?

ANTON : De hemel op aarde! Een bestemming waar ieders diepste droom tot vervulling komt.

BETJE : Waarom kom jij dan niet mee?

ANTON : Ik mag niet dromen van mijn vrouw. Zeg eens, is alles aan boord voor de lange reis? Proviand, bier, brandewijn.

(*Geertrui zet een grote stap naar voren.*)

GEERTRUI : Alles ingeladen!

MARIE : En achter die deur (*wijst naar links*) zit de geheime vracht goed achter slot en grendel.

LENA : Oh, wat is het?

GEERTRUI : Verboden te kijken naar geheime lading!

ANTON : (*lacht luid*) Jullie zijn vrouwen! Die deur staat waarschijnlijk al op een kier vooraleer jullie de haven uit zijn. Of jullie hebben al ruzie voor de eerste mossel aan dit schip kleeft.

MARIE : (*zucht*) Goed, dan denk ik dat we klaar zijn om te vertrekken.

BETJE : Is het normaal dat het zeewater in het benedendek tot aan de enkels komt?

ANTON : Euh, zo blijft de vis vers!

GEERTRUI : Allemaal goed en wel. Wat schuift dit?

(*Anton draait wat ongemakkelijk heen en weer.*)

MARIE : Inderdaad, Trui. In al mijn enthousiasme heb ik het nog niet over ons loon gehad. Voor de afvaart ontvangt ieder bemanningslid normaal gezien twee maanden loon als *handgeld*.

(*Marie gaat naar Anton en ze maakt een elegant handgebaar.*)

LENA : Kapitein, je vraagt een heer toch nooit om geld?

MARIE : Klopt. Daarom vraag ik het aan hem!

(Anton kijkt haar bedenkelijk aan.)

BETJE : *(ongelovig)* Krijgen wij geld?

GEERTRUI : Moet schoenenverslaving kunnen bekostigen!

ANTON : Luister, deze rederij zit een beetje in slechte papieren. Maar als jullie weer binnen varen, dan krijgen jullie het dubbele! Of neen, het driedubbele.
Erewoord!

(Anton steekt zijn hand uit. Eerst legt Marie haar hand er bovenop, dan Betje, dan Lena en tenslotte Geertrui. Enthousiast gaan alle handen de lucht in. Anton gaat af.

Een scheepsvaartklok luidt en meeuwen weerklinken. Marie gaat af. Geertrui, Betje en Lena nemen een comfortabele houding aan. Na een tijdje klinkt de stem van Marie door een soort van intercom, zoals in een vliegtuig.)

MARIE : Dames en heren, welkom op deze vaart met als bestemming *Chakamaka*. Ik ben uw kapitein Marie. De verwachte duur van deze vaart bedraagt acht weken en... zes minuten. Momenteel verwachten we wat onweer langs het Iberisch Schiereiland. Het gebruik van elektronische apparatuur is gewoon toegestaan... omdat ze nog niet bestaan. *Cabin crew, doors on automatic, cross-check and report. Thank you!*

(Marie komt op.)

MARIE : Zo, we zetten koers naar het zuiden.

(Lena veert op.)

LENA : Zeg, dames, moeten we niet eens gaan kijken wat die geheime vracht is?

MARIE : Neen, ik stel voor dat we nu eens het tegenovergestelde doen van wat Anton van ons verwacht.

GEERTRUI : Zal eens ruiken!

(Geertrui stapt naar de linkerkant en snuffelt eens. Lena ploft zich weer neer.)

LENA : *(zoals klein kind)* Is het nog ver? Ik verveel mij!

(Betje staat op en gaat aan een patrijspoort naar buiten kijken. Marie haalt een brief uit haar zak.)

MARIE : Ik heb hier een brief van de Blankenbergse Compagnie. Hier staat nauwkeurig omschreven aan welke gedragsregels elke opvarende zich moet houden.
(somt op) Vloeken, gebruik van vuur, weggooien van eten, ontucht, dronkenschap ... *(richting publiek met knipoog)* Duidelijk voor mannen. Wij hebben dit niet nodig.

(Marie verscheurt de brief en laat de snippers op de grond vallen.)

BETJE : Kapitein Marie, ik zie zelfs geen land meer. Was dit wel een goed idee?

MARIE : Geen nood! Hoe verder uit de kust, hoe veiliger de zee. Betje, jij bent mijn eerste stuurvrouw. Ik geloof in jou.

BETJE : Volgens mijn man moet een vrouw alleen maar kinderen krijgen.

LENA : Ik vind vooral het maken plezant!

MARIE: Betje, niemand zou een vrouw ooit het gezag van een schip geven en kijk....hier sta ik dan. Een leven zonder dromen is geen leven.

BETJE : Goed, ik zal proberen van de tocht te genieten. Ik probeer niet aan mijn man te denken.

LENA : *(kirrend)* Ik probeer altijd aan een man te denken.

BETJE : Maar kapitein, als we te ver varen, kunnen we dan niet van de rand van de wereld vallen? De aarde is toch plat zoals iedereen in de buurt van Tienen weet.

MARIE : Maak je maar geen zorgen. We vallen nergens af!

LENA : Ik krijg nu wel stilaan honger.

(Marie, Betje en Lena gaan rond de kist zitten. Geertrui gaat af.)

LENA : *(opgewekt)* Wat schaft de pot? Gegratineerde oesters met Champagne?

MARIE : Ik denk niet dat...

LENA : ... of een carpaccio van rundsvlees, met wat olijfolie en citroensap.
(*verlekkerd*) Of neen, een gehalveerde brie en tussen de twee helften wordt
een royale hoeveelheid rijpe wintertruffel geschaafd. Mmmmm!

(*Geertrui komt op met een kom en pollepel. Ze schept in de kom en kwakt iets voor Lena op een bord.*)

LENA : (*gilt*) Wat is dat in hemelsnaam?

GEERTRUI : Erwten en gort!

(*Lena draait zich koppig met gekruiste armen weg. Geertrui schept voor de anderen uit.*)

LENA : Dat eet ik niet!

MARIE : Proef eens, misschien is het wel...

(*Betje begint wel flink te eten. Het smaakt haar.*)

LENA : (*koppig*) ... ik lust het niet!

GEERTRUI : Is lekker.

LENA : Ik lust HET NIET!

GEERTRUI : Bord flink leeg, Lena snoepje!

(*Lena kijkt nog koppig opzij, twijfelt. Ze kijkt wat heen en weer en draait na een tijdje bij. Ze kijkt Geertrui nieuwsgierig aan.*)

LENA : (*aarzelend*) Wat is het snoepje?

(*Geertrui kwakt nog een portie in haar kom.*)

GEERTRUI : Meer erwten en gort!

(*Lena veert boos recht en ze gaat aan een patrijspoort staan mokken.*)

MARIE : Geertrui, misschien had je voor onze eerste maaltijd wat anders moeten
uitkiezen?

GEERTRUI : Zijn alleen erwten en gort.

MARIE : Alleen erwten en gort? Wat zit er dan in al die kisten?

GEERTRUI : Schoenen!

BETJE : Ik vond het wel lekker. Mag ik misschien het recept eens?

(Iedereen zwijgt een tijdje. Betje ruimt de tafel af. Er klinkt gerommel.)

MARIE : Amai, Lena. Uw maag rommelt nogal van de honger.

(Het gerommel zwelt aan tot woedende slagen.)

GEERTRUI : Geen honger. Onweer!

(Het onweert. Enkele flitsen verlichten de zaal.)

BETJE : *(gilt)* De straf van God!

LENA : *(wanhopig)* Ben ik met dat eten al niet genoeg gestraft?

MARIE : De donder rolt met fors geklater over dek en boord langs het water.

(Gedurende een halve minuut lijkt het alsof iedereen, behalve Geertrui, door elkaar geschud wordt. Ze klampen zich vast. Het onweer sterft stilaan uit.)

MARIE : We hebben onze eerste storm op zee overleefd.

(Langs links klinkt gerommel en gestommel. Marie, Betje, Lena en Geertrui kijken bang toe. Johann komt tevoorschijn.)

JOHANN : *(opgewekt)* Gegroet dames! Ik ben Johann.

LENA : *(sensueel)* Mmm, Johann.

MARIE : Is de geheime vracht een man?

GEERTRUI : Voorspelt niet veel goeds.

JOHANN : *(trots)* Voluit, Johann Sebastian Mach. Hengst tijdens de nacht, genie overdag.

MARIE : Ben jij die componist met zijn klavecimbel?

JOHANN : Neen, die van zijn fluit.

BETJE : Een muzikant aan boord?

JOHANN : *(opschepperig)* Neen, eerder een man van de wereld. Wie zijn jullie?

GEERTRUI : Boot vol vrouwen.

JOHANN : Eén man op een schip met alleen maar vrouwen? Is dat hier *Temptation Island*? Ben ik in de hemel beland?

LENA : Nu er een man aan boord is, kunnen we eindelijk deze pot augurken open krijgen.

(Lena neemt een pot augurken en wandelt er sensueel mee naar Johann. Halverwege grist Geertrui de pot uit haar handen en opent hem zonder probleem.)

GEERTRUI : Gewoon vragen, snoes!

JOHANN : Wat is de bestemming van deze plezierboot?

MARIE : Chakamaka!

JOHANN : Chakamaka? Dat is toch een denkbeeldige verre of exotische plaats?

MARIE : Neen, neen, dat kan niet. Je bent misschien een man van de wereld, maar op dat deel van de wereld ben je dan nog niet geweest.

JOHANN : Om hoe laat wordt het eten geserveerd?

GEERTRUI: Hebben al gegeten!

(Lena wrijft over haar buik. Ze denkt er duidelijk anders over.)

BETJE : *(bang)* Waarom zat je eigenlijk opgesloten?

MARIE : Wat is er belangrijk of gevaarlijk genoeg dat we er de halve wereld voor rond moeten reizen?

(Betje, Marie, Geertrui en Lena deinzen wat terug. Ze gaan dicht bij elkaar staan.)

LENA : Wil je iets slecht met ons doen? Stoute, stoute dingen?

(Lena gaat nu voor de anderen staan en ze schudt haar haren achterover om er aantrekkelijk uit te zien.)

JOHANN : Neen, ja, neen, ja, nog niet. Straks.

(Geertrui stapt kordaat op Johann af.)

GEERTRUI : Korte metten mee maken!

(Geertrui neemt Johann bij zijn kraag en sleurt hem naar de rechterkant.)

GEERTRUI : Voer voor vissen!

(Marie houdt haar tegen.)

MARIE : Wacht, wacht. Ik wil meer over hem te weten komen.

LENA : *(smachtend)* Ik ook. Ik hang al aan zijn lippen.

(Teleurgesteld laat Geertrui hem los.)

JOHANN : Luister, dames. *(kijkt spiedend om zich heen)* Ik denk dat ik een van de grootste uitvindingen van deze eeuw heb gedaan.

BETJE : *(zucht)* Even bescheiden als mijn man.

JOHANN : Mijn uitvinding brengt een revolutie teweeg in het denken over God en de natuur!

GEERTRUI : Is praatjesmaker. Hoort thuis overboord.

JOHANN : Het is niet langer nodig om doodsbang te zijn voor donder en bliksem. Niemand hoeft nog de straffende hand van God te vrezen.

MARIE : Ik begrijp er niets van.

JOHANN : De mens wordt in staat om de natuur te beheersen!

BETJE : Hier ben ik te dom voor.

GEERTRUI : Genoeg gehoord.

(Geertrui neemt Johann bij zijn kraag en ze wil hem weer naar de rechterkant sleuren.)

GEERTRUI : Haaien honger!

JOHANN : Wacht, wacht!

MARIE : Geertrui!

(Teleurgesteld laat Geertrui hem weer los. Met gekruiste armen gaat ze mokkend opzij staan.)

MARIE : De natuur beheersen? Vertel verder, Johann Sebastian Mach.

JOHANN : Als ik mag?

(Johann kijkt ietwat ongerust naar Geertrui. Zij gromt als een hond terug.)

JOHANN : Het is niet Gods wapen, dat hemelvuur!

MARIE : *(denkend)* ...maar gewoon de natuur.

JOHANN : Wacht even...

(Johann snelt naar de plek waar hij opgesloten zat en komt terug met een korte ijzeren pook.)

JOHANN : Ik heb vele slapeloze nachten beleefd door dit ding.

LENA : *(sensueel)* Oh, mag ik het eens lenen?

BETJE : Wat is dat ding?

LENA : Trilt het?

JOHANN : Om een blikseminslag te voorkomen, moet je deze *(legt de nadruk)* bliksemafleider installeren. Door deze bliksemafleider wordt de energie van de bliksem naar de aarde geleid. Kijk, de grond is positief en de bovenste kant van de wolk is ook positief en ...

MARIE : ... dus je hebt gewoon iets van ijzer op een hoge plek gezet?

(Johann opent zijn mond om te gaan argumenteren.)

JOHANN : Ja, eigenlijk wel.

MARIE : *(droog)* Wat een uitvinding.

JOHANN: Ik wil het op kerken, schepen, woningen en kruitmagazijnen plaatsen.

LENA : *(smachtend)* Voorlopig kan ik het maar op één plek bedenken.

JOHANN : Want als iets geen kwaad meer kan, dan kun je ermee gaan spelen.

LENA : *(dreigt in zwijm te vallen)* Stop! Stop met me op te hitsen.

(Lena duizelt en gaat naast Geertrui staan.)

BETJE : En daarom ben je voor iedereen gevaarlijk? Het stemt niet overeen met wat de andere mannen denken.

GEERTRUI : Denk dat mijn vuist gaat inslaan!

(Johan kijkt bang naar Geertrui. Marie begint heen en weer te lopen.)

MARIE : Ik moet even nadenken.

JOHANN : Toe, laat me aan boord blijven.

MARIE : Verwaande grootspraak?

(Johann schudt hevig van neen.)

MARIE : De mens weet misschien nog niet alles. Observeren en experimenteren.

(Johann knikt.)

MARIE : Verjaagd en verguisd door hetzelfde soort mannen dat mij nooit als kapitein wilde.

(Johann knikt heviger.)

MARIE : Dan moet Johann wel gelijk hebben.

(Johann knikt heel hevig.)

MARIE : Wat vind je van een vrouwelijke kapitein, Johann?

JOHANN: *(zegevierend)* Vrouwen aan de macht!

MARIE : Goed, we stemmen er over. Dames wie is er...

(Vliegensvlug steekt Lena haar hand al in de lucht. Ze wuift enthousiast.)

LENA : Ik stem dat hij mag blijven.

BETJE : Goed, van mij ook.

GEERTRUI : *(hoofdschuddend)* Een man en een kip... zijn pest op een schip.

BETJE : En jij kapitein?

MARIE : Goed dan! Ik zeg het niet graag, maar wie weet kunnen we het een en het ander van hem bijleren.

JOHANN : Bedankt, kapitein. Ik zal je vertrouwen niet beschamen.

(Geertrui bukt zich hoofdschuddend en ze begint de verscheurde brief weer bij elkaar te zoeken.)

DOEK

Dit is een leesexemplaar

DERDE BEDRIJF

Muiterij

(Girls Just Want To Have Fun van Cyndi Lauper speelt. Het doek gaat open.)

Johann zit onderuitgezakt. Hij drinkt wijn uit een beker en eet chips. Overduidelijk is hij aan het genieten. Marie, Lena en Betje zijn aan het schrobben en poetsen op het ritme van de muziek. Een voor een krijgen ze Johann in de gaten. Daarna duwen ze hun poetsmateriaal in zijn handen en moet hij poetsen. Nu gaan Marie, Lena en Betje rustig zitten kijken. Na een tijd dooft de muziek uit.)

JOHANN : (zuchtend) Ja, zo had ik mijn verblijf hier niet voorgesteld. Mag ik niet gewoon terug in mijn kamer opgesloten zitten?

GEERTRUI : (wijzend) Daar nog vlekje!

(Johann kijkt haar geschokt aan en ploft zich daarna uitgeput neer. Lena veert recht.)

LENA : Ik ga zonnen op het dek.

GEERTRUI : Alweer? Bijna zo bruin als buitenkant van boot.

(Lena gaat af. Een tijdje wordt er gezwegen. Iedereen staart voor zich uit.)

JOHANN : Ah, de verveling op een schip! Gisteren heb ik drie uur naar een rat gekeken die een noot probeerde te kraken.

GEERTRUI : Is nog uur sneller dan jij.

BETJE : Hebben we noten aan boord?

MARIE : We zijn bijna halverwege onze vaarroute.

JOHANN : (aarzelend) Kapitein, mag ik vrijuit spreken?

(Johan gaat recht staan. De anderen volgen zijn voorbeeld.)

MARIE : Je hebt de laatste week nog niets anders gedaan.

JOHANN : Wat ik nu ga zeggen, kan wat vrijpostig overkomen.

MARIE : (ongeduldig) Kom, zeg het nu maar.

JOHANN : *(opgewekt)* We gaan er allemaal aan. Dood. Binnen de week.

BETJE : *(geschrokken)* Wat?

JOHANN : We varen ons ongeluk tegemoet.

MARIE : Let op je woorden, je maakt mijn *bevrouwing* bang.

GEERTRUI : *(kalm)* Toch niet. Is praatjesmaker.

BETJE : *(ongerust)* Wat bedoel je, Johann Sebastian Mach?

JOHANN : Ze willen van me af en zetten me op een boot die met moeite blijft drijven.

MARIE : *(verbeten)* Mijn boot! Ze is zeewaardig.

JOHANN : Ze sturen ons naar een land dat niet bestaat.

MARIE : Onmogelijk.

JOHANN : Chakamaka. Verweggistan. Afgelegerije. Niverance.

LENA : *(opgewekt)* Daar ging mijn man altijd op zakenreis!

JOHANN : Met alleen vrouwen aan boord? Ze willen dat jullie zinken. Vrouwen maken onderling altijd ruzie.

MARIE : *(koppig)* We maken geen ruzie.

JOHANN : Neen? Gisteren hadden jullie ruzie over wie de krultang waar had gelegd.

GEERTRUI : Geen ruzie. Meningsverschil.

BETJE : Van zeelucht krult mijn haar zo. Ik lijk wel een poedel.

JOHANN : En eergisteren vonden jullie Lena haar gat te dik in haar rok. En de dag daarvoor....

MARIE : ...laat al maar!

JOHANN : Bovendien is er te weinig eten en drinken aan boord, wel kisten vol schoenen.

(Geertrui legt haar hand op Johanns schouder.)

GEERTRUI : Rustig, vriend. Je begeeft je op glad ijs.

BETJE : *(ontredderd)* Ik begon het hier net leuk te vinden.

JOHANN : Luister, als er geen Chakamaka is, dan moeten we nu dringend van koers veranderen. Of Anton en zijn makkers krijgen gelijk!

MARIE : *(boos)* Jij moet mij niet vertellen wat ik moet doen!

(Marie loopt stampvoetend af. Lena komt op.)

LENA : Waren jullie weer achter mijn rug bezig over mijn gat?

GEERTRUI : Moet kapitein troosten.

(Geertrui gaat af.)

JOHANN : Luister dames. Jullie kapitein begaat een kapitale vergissing. We moeten het schip overnemen.

BETJE : *(geschokt)* Wij? Waarom?

JOHANN : Ze is te ver gegaan in haar afkeer voor mannen. Ze denkt niet meer helder na.

LENA : Ik ben gek van mannen!

BETJE : Ik heb slechte ervaringen met een bazige man.

JOHANN : Betje, ik ben zachtaardig. Ik heb het beste met jullie voor. Ik denk dat Marie krieckenkoorts heeft opgelopen.

BETJE : Krieckenkoorts? Er zijn toch geen kriecken aan boord?

JOHANN : Voila, daar krijg je het dus van. Een gebrek aan kriecken.

LENA : Je bent echt een man van de wereld. Van mijn wereld.

JOHANN : Betje, als we niet ingrijpen, dan sterven we allemaal. Op dit schip begon dag één van je nieuwe leven. Je wilt daar toch wat langer van genieten?

BETJE : Ja, eigenlijk wel.

JOHANN : Kom, ik heb een plan.

(Betje en Lena gaan rond Johann staan. Johann fluistert wat. Daarna gaan Lena en Betje langs links af. Marie en Geertrui komen weer op.)

MARIE : Johann, ik heb eens nagedacht. Even alles op een rijtje gezet. Misschien heb je wel gelijk.

JOHANN : *(valt uit de lucht)* Ik? Gelijk?

MARIE : Ja, ik ga het ook niet van de daken schreeuwen, hé. Ze hebben ons zelf als een soort van bliksemafleider gebruikt. Ik heb me laten vangen.

JOHANN : Dus je wilt toch van koers veranderen?

MARIE : Ja. Ik heb het roer al omgegooid.

(Eerst lijkt Johan goedkeurend in te stemmen.)

JOHANN : *(betrapt)* Oh neen!

MARIE : Wat 'oh neen'?

JOHANN : *(richting publiek)* Oh neen!

MARIE : *(ongerust)* Voel je je ziek? Scheurbuik?

JOHANN : Te laat!

GEERTRUI: Misschien broek vol?

MARIE : Diarree op zee?

(Lena en Betje komen stampvoetend op. Ze slaan potten en pannen tegen elkaar.)

BETJE

& LENA: *(scanderen)* Marie kan het *nie!* Marie kan het *nie!* Te licht voor haar plicht! Te licht voor haar plicht!

MARIE : Wel, wel. Ik heb wel door wat er hier aan de hand is.

JOHANN : *(aarzelend)* Ik kan het allemaal uitleggen.

MARIE : Een opstand op mijn schip.

GEERTRUI : Mouterij!

MARIE : Ik draai even mijn rug om na te denken en dan dit. Wel, wat is het probleem?
Ik luister.

JOHANN : (*sussend*) Dames, dames, misschien zijn we wat te voortvarend geweest.

LENA : (*kordaat*) Neen, ik denk eerlijk gezegd dat ik even goed als haar kan sturen.

(*Johann wil haar tegen houden, maar dat mislukt.*)

MARIE : Ah ja? Helemaal zelf op dat idee gekomen?

(*Johan zakt bijna door de grond van schaamte.*)

LENA : Ja, dat is toch maar aan een houten wielkje draaien? (*zingt*) Draaien aan een wielkje en weg zijn wij.

MARIE : Weg zijn wij? Wel, goed. Ga jij dan maar eens aan het wielkje draaien!

(*Lena gaat af. Bijna onmiddellijk komt ze terug.*)

MARIE : Wel, wat scheelt er?

LENA : Het is te hard aan het regenen.

(*Geertrui neemt een muiltje en zet het op haar schouder.*)

LENA : Wat is daar de bedoeling van?

GEERTRUI : Muiltje. Zoals papegaai bij piraat.

LENA : Maar dat is mijn muiltje! Geef dat terug!

(*Geertrui wendt zich af. Lena kan niet bij het muiltje.*)

MARIE : Als mouterij mislukt, weten jullie wat er dan gebeurt?

BETJE : Neen?

MARIE : De doodstraf!

JOHANN : (*richting publiek*) Amai, da's straf.

(*Betje begint te huilen.*)

BETJE : *(snikkend)* Ik wil niet sterven! Ik was nu eindelijk eens zorgeloos zonder die dronkenlap van een rotvent. Het was allemaal Johann zijn idee.

(Johan deinst achteruit. Marie zet enkele kordate stappen zijn richting uit.)

JOHANN : Wel, euh, het is te zeggen. Succes kent vele vaders, mislukking is een wees.

LENA : *(dramatisch)* Zoals een mug zijn leven in gevaar brengt om de helderheid van een kaars te aanschouwen, zo doet een dame dat ook door te kijken naar de ruwe schoonheid van deze man. Ik weet nog dat ik als kind altijd goed oplette wanneer mijn *au pair* na de jachtpartij van mijn adellijke vader...

(Geertrui stapt op Lena af en neemt terwijl het muiltje vast.)

GEERTRUI : Hier houd uw muiltje!

(Lena krijgt het muiltje toegestopt, zwijgt en staart voor zich uit.)

MARIE : Jullie kan ik het vergeven, maar Johann Sebastian Mach. Je bent net dezelfde als Anton. Alle mannen zijn hetzelfde.

(Geertrui stapt op hem af.)

GEERTRUI : Eindelijk vissen eten geven.

MARIE : Neen, sluit hem weer in zijn kamer op.

(Geertrui haalt haar schouders op en grijpt Johann vast en sleurt hem naar de linkse kant.)

MARIE : Nog enkele laatste woorden?

(Johan opent zijn mond. Maar Geertrui duwt hem af.)

GEERTRUI : Al genoeg gezegd.

MARIE : Dames, we hadden dit toch rustig kunnen uitpraten? Wij vrouwen, wij zijn toch slimmer dan dat?

BETJE : Het spijt me kapitein.

LENA : *Snorry.*

MARIE : Als het even donker om je heen wordt en je het allemaal niet meer weet, dan is er altijd wel een vriend. Ik wil die vriend voor jullie zijn.

JOHANN : *(jammerend vanuit cel)* Ik ook!

MARIE : *(kordaat)* We laten ons niet meer kisten. We zetten koers naar een eiland, we laden onze boot vol lekkernijen en eisen ons driedubbele loon op bij Anton. Hier zet geen man nog voet aan boord!

(Betje, Lena en Geertrui joelen. Een koerier komt langs rechts op. Hij draagt een grote juten zak op zijn schouders.)

MARIE : Lap, mijn woorden zijn nog niet koud. Wie ben jij?

KOERIER : Een koerier van Postboot.nl.

BETJE : Er varen er tegenwoordig zoveel van die gasten rond. Op ieder uur van de dag zie je er ergens wel eentje.

LENA : Wat heb je bij voor ons?

KOERIER : Ik heb meel voor jullie.

MARIE : Ik verwacht van niemand meel.

BETJE : Dan is het ongewenste meel?

LENA : Of een Trojaans paard om ons schip binnen te dringen.

GEERTRUI : Of Trojaanse ezel.

KOERIER : Ah. Die ken ik niet?

MARIE : Eerst verstopten de Grieken zich in een houten ezel om zo Troje binnen te dringen. Maar die mannen dronken zich te zat en lieten luide boeren en scheten. Zo werden ze ontdekt en vermoord.

GEERTRUI : Wie is afzender?

LENA : Misschien een Nigeriaanse prins die een erfenis nalaat?

KOERIER : *(ongeduldig)* Komaan mannekes, dit is geen spam.

MARIE : Neen, neen. Ik vertrouw het niet. Neem het maar terug mee.

(Hoofdschuddend gaat de koerier weer af.)

JOHANN : *(vanuit cel)* Mag ik er terug uit? Ik verwacht dringend meel.

MARIE : *(roept)* Jij bent nog gestraft!

(Kanonslagen klinken.)

BETJE : Alweer een onweer?

LENA : *(verveeld)* Zo ga ik mijn kleur niet kunnen houden. Net nu mijn bikinilijn...

BETJE : Misschien moeten we Johan zijn afleider plaatsen?

GEERTRUI : Geen onweer.

BETJE : Wat dan wel?

MARIE : Piraten! Door van koers te veranderen zijn we in gevaarlijke wateren terecht gekomen.

GEERTRUI: We worden geënterd.

(Een kanonskogel rolt voorbij. Iedereen schrikt. Geertrui bukt zich en neemt de kogel vast. Rock komt op.)

ROCK : *(roept)* Oud ijzer, oude metalen, wasmachines... Ik pak het allemaal mee.

(Rock stapt op Geertrui af.)

ROCK : Geef die kanonskogel al maar terug. De prijs van ijzer is tegenwoordig veel te hoog om dat hier rond te laten slingeren. Recycleren voor het klimaat!

(Geertrui geeft de kanonskogel.)

ROCK : Ik ben Rock de Dominicaan.

MARIE : Rock?

ROCK : Rock, Engels voor rots. Hard als steen, onverzettelijk.

BETJE : Dus we hebben Trui en Rock. Wachten we nog even op Sok? (*begint te lachen*).

ROCK : (*boos*) Luister, laat mijn eerste stuurman hierbuiten.

LENA : (*verleidelijk*) Interessant. Wat is je verhaal, ruwe zeebonk?

ROCK : Wel, schoonheid. Als jongen namen mijn ouders me mee naar de kolonie van de Dominicaanse Republiek. Ik sloot me aan bij de boekaniers en begon als gewoon matroos. Snel won ik het respect en vertrouwen van mijn makkers. Zo klom ik op in de pikorde, net als een aap in een mast.

GEERTRUI : Piraat of kaper?

BETJE : Wat is het verschil?

MARIE : Een piraat opereert op eigen houtje, een kaper met toestemming van een land. Rock, heeft je land een kaperbrief uitgevaardigd?

(*Rock doorzoekt zijn zakken, maar vindt niets.*)

ROCK : Doe vandaag maar... piraat. Wel, wel een boot met alleen maar vrouwen? Leuk!

JOHANN : (*vanuit cel*) Dat dacht ik eerst ook!

ROCK : Zeg eens, die pakjesboot. Kwam die mijn richting uit of heb ik die net gemist?

MARIE : Kom Rock, voor de dag er mee. Wat zijn je plannen?

(*Rock gaat rustig zitten met zijn voeten languit op de kist.*)

ROCK : Plunderen, verkrachten, wijn drinken, boot laten zinken... en opnieuw verkrachten.

MARIE : Over mijn lijk!

(*Rock schrikt en veert recht.*)

ROCK : Wat zeg je daar?

MARIE : (*verbeten*) Geen enkele man gaat ons tegenhouden van onze missie. Geen enkele en zeker geen piraat!

ROCK : Allemaal indrukwekkend, maar kunnen jullie dertig hongerige, agressieve en hitsige mannen afweren?

LENA : Het lijkt een heel aantrekkelijk voorstel, maar we gaan toch moeten passen.
Of niet? *(kijkt smekend naar Marie)*

(Betje zet een stap naar voren. Ze zwaait met een pan.)

BETJE : *(roept)* Laat maar komen. We hakken ze allemaal de pan in!

GEERTRUI : En houden alleen hun schoenen!

ROCK : Wel, wel. Vrouwen met pit. Klaar voor de kapmessen en vuurwapens?

MARIE : Wapens? Zo onbeschaafd en primitief. Typisch mannen. Is er geen andere mogelijkheid?

ROCK : Zoals wat?

MARIE : *(sluw)* Wat voor eer valt er te winnen door een boot vol vrouwen te overvallen? Is dat wat piraten doen?

ROCK : Ja, toch wel.

GEERTRUI : Losers.

ROCK : Waar had je dan aan gedacht?

MARIE : We varen om ter eerst rond het dichtstbijzijnde eiland.

ROCK : Een soort wedstrijd?

MARIE : Maar je moet terugkeren met iets... met iets dat je helemaal niet zocht, maar toch gevonden hebt.

(Rock denkt even na. Eigenlijk snapt hij er niets van.)

ROCK : Afgesproken! Maar ik heb drie schepen in een onweer verloren. Ik moet zo meteen met iets thuis komen. Mag ik haar hoofd afsnijden?

(Rock wijst met zijn zwaard naar Geertrui. Die zet stoer een stap zijn richting uit.)

GEERTRUI : Mag altijd proberen.

(Rock schrikt.)

ROCK : Of, neen, dat van haar?

(Rock wijst met zijn zwaard naar Lena. Lena schrikt.)

LENA : Mijn mooi kopje van mijn aantrekkelijk lichaam scheiden?

BETJE : Wacht, kunnen we hem de uitvinding van Johann niet geven?

(Betje haalt de bliksemafleider.)

ROCK : Wat is dat? En kan het...

LENA : ... neen, het trilt niet.

MARIE : Kijk, om een blikseminslag te voorkomen, moet je deze *(legt de nadruk)* bliksemafleider installeren. Door deze bliksemafleider wordt de energie van de bliksem naar de aarde geleid. Kijk, je boot is positief en de bovenste kant van de wolk is ook positief en ...

ROCK : ...dus jullie hebben gewoon iets van ijzer op een hoge plek gezet?

(Iedereen opent zijn mond om te gaan argumenteren.)

SAMEN : Ja, eigenlijk wel.

ROCK : Klinkt goed genoeg! Om ter snelst om het eiland en weer terug. Veel geluk!

MARIE : *(roept)* Alle hens aan dek!

ROCK : Alle hennetjes zeker!

(Rock gaat als eerste af. Marie, Geertrui, Betje en Lena gaan daarna ook af.)

DOEK

VIERDE BEDRIJF
Vier afspraakjes en een zeemansgraf

(Man! I Feel Like A Woma van Shania Twain speelt. Het doek gaat open. Marie en Lena komen op.)

MARIE : Ik voel me zoals een wijsvinger bij toiletpapier: ik zit er volledig door!

LENA : Houd de moed er in, kapitein. We liggen achter op het schip van Rock. Maar het kan nog.

MARIE : Het moet. Wij kunnen dit! *Girl power!*

LENA : Zeg, kapitein? Eigenlijk heeft Johann voorlopig ons leven gered. Kunnen we hem niet vrij laten? Toe?

MARIE : Hem nog een tweede kans geven?

LENA : Misschien heeft hij nog prikkelende uitvindingen die ons in vervoering kunnen brengen.

MARIE : Goed dan.

(Johann komt op gesprongen.)

JOHANN : Ah, eindelijk vrij!

MARIE : Ja, maar we hebben u nog niet vrij gela...

JOHANN : Ik zei: 'Ah, eindelijk vrij'!

MARIE : Hopelijk heb je wat kunnen nadenken over je daden?

JOHANN : *(trots)* Ik heb een wedstrijd noten kraken gewonnen van een rat!

MARIE : *(hoofdschuddend)* Ik moet terug naar het dek!

(Marie gaat af.)

JOHANN : Lena, bedankt om me vrij te pleiten. Zullen we het straks samen vieren?
Wanneer de maan op volle kracht schijnt?

LENA : *(jubelt)* Oh, een date. Maar ik heb niets om aan te doen.

JOHANN : Dat heb ik het liefst.

(Betje komt op.)

BETJE : Lena, de kapitein heeft je even op het dek nodig. We lopen in op het schip van piraat Rock.

(Lena snelt weg. Johann krijgt zichtbaar een ingeving.)

JOHANN : Betje, ik was daarstraks verkeerd. Ik had jullie niet tegen de kapitein mogen opzetten. Kan je het mij vergeven?

BETJE : Iedereen maakt fouten zeker?

JOHANN : Kom straks naar hier. *(denkt na)* Een uurtje nadat de maan op volle kracht heeft geschenen.

BETJE : Waarom?

JOHANN : Ik wil mijn fout recht zetten. Ik trakteer op iets lekkers.

BETJE : Erwten en gort?

JOHANN : Beter... en heter.

(Geertrui komt op.)

GEERTRUI : *(bars)* Wat doet hij hier?

JOHANN : Ik ben weer zo vrij als een vogel. Betje, wil je kapitein Marie even roepen?

(Betje gaat af.)

JOHANN : Geertrui, meid, ik voel spanningen. Waar is het verkeerd gelopen tussen ons?

GEERTRUI : Moment vanaf jij op boot stapte.

JOHANN : Kan ik het niet goed maken?

GEERTRUI : Nooit.

JOHANN : Zeg eens Geertrui...

(Johan kijkt naar haar schoenen en stapt op haar af.)

JOHANN : ...een vlek op zulke mooie... zachte lederen... schoenen?

(Johann wrijft met zijn zakdoek de vlek elegant weg. Geertrui pakt Johann innig vast, ze knijpt hem haast plat.)

GEERTRUI : Wij alleen! Uur voor maan op volle kracht schijnt.

JOHANN : *(kermend)* Afgesproken!

(Geertrui laat Johann los.)

JOHANN : *(richting publiek)* Een uur voor, een uur na en tijdens. Schitterend! Nu de kapitein nog.

(Marie komt gehaast op.)

MARIE : Johann Sebastian Mach, wat is er zo dringend dat het niet kan wachten?
Geertrui, neem jij mijn positie dan even in aan het stuurwiel?

(Geertrui gaat af. Ze knipoogt nog eens opvallend naar Johann.)

JOHANN : Kapitein, ik wil je bedanken voor mijn tweede kans. Ik heb al op veel boten gevaren en ik moet zeggen dat jij de beste kapitein bent. Zoveel inzicht, vaarvermogen en kennis.

MARIE : Je doet me bijna blozen. Ik word haast zo rood als iemand met krieckenkoorts.

JOHANN : Laten we straks samen een goed gesprek hebben. Wat dacht je van... twee uur nadat de maan op volle kracht heeft geschenen?

MARIE : Goed, maar het wordt straks volle maan! Dan schijnt de maan een hele nacht op volle kracht!

(Johann kijkt betrappt het publiek in.)

JOHANN : Oh, Fuck! Bestond het uurwerk maar.

(Marie gaat af. Johann begint te ijsberen.)

JOHANN : Ongelofelijk een date met vier vrouwen, maar wel tegelijk. Als ze het van elkaar ontdekken, dan is mijn rijk uit. En het moet nog beginnen!

(Johann loopt nadenkend heen en weer.)

JOHANN : Vier interessante dames met ieder hun eigen schoonheden. Net puzzelstukken die samenvallen. Ik kan er niet aan weerstaan. Ik kan niet kiezen. Ik wil niet kiezen! *(huilt als een wolf)* Als er iemand dit kan, dan is het een man. Als er iemand dit kan, dan is het Johann.

(Johann haalt een tafeldoek tevoorschijn en drapeert die over de kist. Hij steekt een kaars aan en maakt het gezellig. Lena komt op.)

LENA : *(smachtend)* Johann Sebastian Mach! Ik ben zo blij. Ik voel me uniek en uitverkoren. Er was meteen sprake van een brute aantrekkingskracht tussen ons beide.

JOHANN : Als ik één ding heb geleerd, dan is het dat je een vrouw nooit op haar honger mag laten wachten.

(Er klinkt gerommel. Johann schrikt en hij pakt Lena bij de hand en gaat naar links. Hij duwt haar af. Lena slaakt een gilletje.)

JOHANN : Wacht even in mijn cel! Ik ben zo bij je.

(Betje komt op.)

BETJE : Ik dacht dat ik nog iemand hoorde?

JOHANN : Gekraak. Gekraak op de kraak! Betje, mijn kwetsbare bloem. Zo frêle, rank en onweerstaanbaar.

(Johann laat haar aan de kist plaatsnemen.)

BETJE : Ik dacht dat ik al het vertrouwen in de mannen verloren was. Maar misschien zijn niet alle mannen slecht. Zou ik opnieuw verliefd kunnen worden? Opnieuw trouwen en samen oud worden? Langzaam, stap voor stap.

(Er klinkt gerommel. Johann schrikt en veert recht. Hij pakt Betje vast en duwt haar voor zich uit, naar rechts)

JOHANN : We gaan toch wat stappen moeten overslaan! Nu iets klaar maken. Iets geheim. Wacht even in het benedendek.

(Johann duwt Betje langs rechts af. Lena komt even op.)

LENA : Johann, er zit daar een vies, harig beest noten te kraken. Ik hou niet van vieze harige dingen.

JOHANN : Nog heel even wachten, Lena.

(Johann duwt Lena terug. Geertrui komt op. Johann zucht van de inspanning.)

JOHANN : Nota aan mezelf. Straks overal goed scheren. Ga zitten, Geertrui.

(Geertrui neemt plaats aan de kist.)

JOHANN : Jij bent het moeilijkst te doorgronden, Geertrui. Ruwe bolster, blanke pit.

GEERTRUI : En strak lijf!

JOHANN : Je speelt *hard to get*. Maar ik heb je code gekraakt.

(Johann doet zijn laars uit en zet die op tafel. Geertrui bekijkt verlekkerd de schoen.)

JOHANN : Voor jou.

GEERTRUI : En de andere?

(Er weerklinkt gerommel. Johann schrikt en veert recht.)

JOHANN : Straks. Alles op zijn tijd!

(Johann pakt Geertrui vast en duwt haar voor zich uit. Ze gaat langs links af. Marie komt op.)

MARIE : We liggen voor op piraat Rock. Zeg eens, het ruikt hier naar voet!

JOHANN : Ja, een zwelling op mijn voet. Kapitein, gaat u zitten!

(Marie gaat aan tafel zitten.)

MARIE : Attent van je. Zou ik me vergist hebben? Het zijn zware weken geweest. Aan het hoofd staan van deze hele onderneming en het is niet eenvoudig om voor iedereen goed te ...

JOHANN : ... Kapitein, ik ga het kort moeten houden. *Speeddate*. Je mist een vaderfiguur in je leven en daardoor haat je mannen. Gaan we nu kussen?

(Johann tuit zijn lippen en buigt voorover. Lena gilt.)

MARIE : Wie was dat?

JOHANN : Een rots, we varen op een rots af. Ik voel het aan die bult op mijn voet.

(Marie veert recht en gaat af. Lena komt op.)

LENA : Die rat heeft me gebeten!

JOHANN : Ja, dat komt als je aan zijn noten zit.

LENA : Ik ga daar niet meer naar binnen!

JOHANN : Je moet!

LENA : Ik wil niet!

JOHANN : Wacht, sluit je ogen!

(Johann blinddoekt haar snel met zijn zakdoek.)

LENA : Oh, Johann. Je laat me erg op mijn honger zitten.

JOHANN : Je hebt geen idee!

(Johann haalt ook Betje erbij. Ook haar heeft hij geblinddoekt. Bijna botsen de dames tegen elkaar. Johann heeft alle moeite om ze uiteindelijk van plaats te laten wisselen. Dan doet hij zijn andere schoen uit en gooit die richting Geertrui.)

JOHANN : Daar houd ik die wel even mee zoet.

(Zo sensueel mogelijk gaat Johann languit op de grond liggen. Marie komt terug op.)

MARIE : Geen rots te bespeuren, je bult zat er naast.

JOHANN : Ik heb nog ergens een bult zitten, zo hard als een rots! *Grrr.*

MARIE : Johann Sebastian Mach!

(Johann wipt recht.)

JOHANN : Kapitein, we zitten nu zo lang op zee. De eenzaamheid vreet aan ons. Wij twee zijn voorbestemd voor elkaar. Geef je aan me over.

(Er weerklinkt gerommel. Johann duwt Marie weg, langs rechts af)

JOHANN : Onthoud die gedachte! Maar nu hoor ik echt wat op het dek!

(Geertrui komt met de twee laarzen op.)

GEERTRUI : Is geen leder. Is Chinese brol.

JOHANN : Ben je wel zeker? Ga even zitten.

(Geertrui en Johan gaan zitten. Geertrui zet de laarzen op de kist en inspecteert ze nauwgezet. Lena komt geblinddoekt op. Ook Betje komt langs de andere kant geblinddoekt op. Ze wandelen al tastend maar net naast elkaar door. Johann probeert Geertrui af te leiden maar is duidelijk bang.)

GEERTRUI : Neen, geen leder. Plastic.

(Na wat ronddwalen staan Betje en Lena tegenover elkaar. Ze betasten elkaar en ze doen hun blinddoek af. Ze gillen. Geertrui veert recht. Marie komt op.)

SAMEN : Johan Sebastian Mach!

(Johann zakt huilend in elkaar.)

JOHANN : Vier vrouwen is te veel voor één man! Ik ben zoals Icarus, ik vloog te dicht bij de zon!

(Geertrui pakt Johann bij de kraag.)

GEERTRUI : Terug cel in.

MARIE : Neen!

(Iedereen kijkt haar vol spanning aan.)

MARIE : Voetenspoel hem!

LENA : Wat?

JOHANN : Dank je, kapitein. Ze waren inderdaad een beetje vuil geworden door zonder laarzen rond te lopen. Als iemand eens wil kijken, ik denk ook dat ik een splinter heb. Lena, haal eens gauw een vijl om mijn nagels te ...

BETJE : Is dat zijn straf?

MARIE : Voetenspoelen is een ander woord voor... *(roept)* Gooi hem overboord!

(Betje, Geertrui en Lena joelen luidt. Johann krimpt in elkaar.)

BETJE : Je hebt ons belogen?

LENA : Mij bedrogen!

GEERTRUI : Plastic schoenen!

JOHANN : Jullie zijn wilden! De eenzaamheid heeft jullie gek gemaakt.

GEERTRUI : Laatste woorden?

(Johann opent zijn mond om iets te zeggen.)

MARIE : Genoeg gezegd!

(Geertrui sleurt Johann weg langs rechts. Even later komt ze terug.)

GEERTRUI : Varkentje is gewassen.

BETJE : Dan heeft Anton gekregen wat hij van het begin al wilde.

LENA : Kapitein, ik heb zo het gevoel dat we stilstaan.

MARIE : Dat kan niet, we zijn rond het eiland gevaren.

BETJE : We lagen toch voor op Rock?

MARIE : We hebben geen mannen nodig. Hier zet geen man ooit nog voet aan...

(Rock komt op. Hij snuffelt.)

MARIE : Ja, lap.

ROCK : Wat ruik ik? Zweetvoeten en de geur van overwinning. De dames, op de valreep geklopt.

BETJE : *(ongerust)* Wat bedoelt hij?

LENA : We lagen toch voor?

GEERTRUI : Mannen niet te vertrouwen!

ROCK : Helaas...(snuffelt) pinda, of neen... tenenkaas.

(Johann komt rustig langs links op. Hij eet een appel.)

MARIE : Vanwaar komt hij? We hebben hem net over boord gegooit.

JOHANN : *(energiek)* Dames!

ROCK : Jullie zijn vastgelopen op een rif of op een zandbank. Daarom loopt hij weer rustig naar binnen.

MARIE : Een zandbank? Neen, neen. Dat kan niet.

ROCK : Deze boot vol vrouwen is van mij!

JOHANN : Pas daar toch maar mee op!

ROCK : Ik moet zeggen, dat toestel tegen onweer. We waren daar zeer tevreden over.

JOHANN : *(glunderend)* Mijn uitvinding. Ik heb nog van alles in de pijplijn.

MARIE : Wacht, wacht. Je vergeet één van de belangrijkste voorwaarden van de wedstrijd. Rock, wat heb jij dan gevonden wat je niet zocht?

ROCK : Schurft.

GEERTRUI : Telt niet.

ROCK : Oh neen? Wat hebben jullie dan gevonden?

BETJE : Vriendschap.

ROCK : Verdorie, niet slecht!

LENA : We vertrokken als vreemden voor elkaar, maar we werden onderweg vrienden.

(Marie, Betje, Lena en Geertrui omhelzen elkaar. Johann volgt als laatste.)

GEERTRUI : Jij niet!

(Johann gaat wat verderop staan.)

ROCK : Genoeg geleuterd. Wie van jullie wordt mijn veertiende vrouw?

MARIE : Veertiende vrouw?

ROCK : Geluk in het spel, dus... Je weet wel.

JOHANN : (*bewonderend*) Wauw, van die man kan ik nog iets leren.

ROCK : Snel, voor de schurft zijn werk doet.

(*Rock krabt hevig aan zijn kruis.*)

MARIE : Piet Hein?

ROCK : (*onwennig*) Euh. Wie?

MARIE : Dertien vrouwen. Ben jij Piet Hein?

ROCK : Wie vraagt dat? De Islamiet Ali Mentatie? (*lacht uitbundig*).

MARIE : Neen, je dochter.

ROCK : (*schrikt*) Wat?

MARIE : Ik ben de bastaarddochter van de beruchte piraat Piet Hein.

ROCK : Onzin.

MARIE : Goed, als ik niet je dochter ben, dan mag je ons aan je bemanning geven. Mij als eerste.

JOHANN : Rock, vriend, toch een woordje van advies. Je weet niet waar je aan begint...

ROCK : ...ik beken! Ik ben Piet Hein. Ik ben van naam veranderd omdat er te veel vrouwen geld van me eisen. Waarom denk je dat ik piraat blijf? Voor de *fun*?

BETJE : Piet Piraat, of euh, Rock Hein, laat ons alstublieft gaan.

ROCK : Eindelijk zie ik dan nog eens een van mijn kinderen. Een dochter. Mijn dochter kapitein van haar eigen schip. (*pinkt traan weg, maar herpakt zich weer*).
Goed, over tot de orde van de dag. Nu ben ik zeker gewonnen. Want nu heb ik ook iets gevonden waar ik niet naar zocht.

MARIE : Papa, laat ons alstublieft gaan.

ROCK : Het leven op zee is hard! Ik ben niet zo ver gekomen in het leven door iedereen te laten gaan.

(Rock denkt na.)

MARIE : We gaan hier echt niet blijven smeken.

BETJE : Ofwel laat je ons gaan.

LENA : (zwoel) Ofwel worden we je slavinnen.

MARIE : Neen, ofwel gaan we strijdend ten onder.

JOHANN : Ze menen het echt hoor, Rock!

ROCK : Mijn god, die kordaatheid. Die ijzeren wil! Jij bent echt mijn dochter.

(Rock denkt nog even na.)

ROCK : Weet je wat, schat, kom met me mee! Varen zit in je bloed. Kom!

(Marie twijfelt. Ze zet een stap vooruit.)

ROCK : Samen heersen over de zeven wereldzeeën. Rock en dochter!

(Marie kijkt naar haar bemanning en naar Rock.)

MARIE : Neen, zij zijn nu mijn familie. Het ga je goed.

(Rock en Marie omhelzen elkaar.)

GEERTRUI : Pak Johann mee.

JOHANN : Wat?

ROCK : Hem?

JOHANN : Ik?

GEERTRUI : Spelen jullie met zijn fluit.

MARIE : Neen, hij blijft. Als mens moet hij nog manieren leren. Maar als uitvinder is hij een genie.

(Rock gaat af.)

JOHANN : Kapitein, bedankt dat ik mocht blijven. Ik ben zo...

(Marie wijst kordaat naar zijn cel. Met gebogen hoofd gaat Johan af.)

JOHANN : Wel, meneer rat. Ik ben terug.

(Het geluid van een enthousiaste rat klinkt. Betje gaat aan de patrijspoort staan.)

LENA : Tijd om weer wat kleur op te doen!

BETJE : Waarom wil je er per se zo bruin uit zien?

LENA : *(zoals een rapper)* Wit is niet meer *the shit*.

(Lena gaat af.)

MARIE : Wat een zware maar boeiende tocht.

TRUI : Erwt en gort zijn op.

BETJE : Het drinkwater ook.

MARIE : Eerlijk gezegd, we hadden onze bestemming al lang moeten bereiken.

BETJE : *(ongerust)* Zijn we verdwaald op zee?

JOHANN : Moet ik komen helpen?

SAMEN : *(kordaat)* NEEN!

BETJE : Misschien hadden we aan Rock eten en drinken moeten vragen?

MARIE : We doppen onze eigen boontjes wel.

(Lena komt huilend op. Er hangt smurrie op haar gezicht.)

MARIE : Wat scheelt er, Lena?

LENA : Er heeft een vogel op mijn gezicht *gescheten*.

MARIE : Een vogel?

LENA : Ja, wat anders? Ik zie hier geen olifanten vliegen.

TRUI : Olifant was meer kak geweest.

(Iedereen kijkt Trui verbaasd aan.)

TRUI : *(ernstig)* Veel meer.

MARIE : Maar dat is geweldig!

LENA : Ik zie niet in wat daar geweldig aan is, mijn zachte huid is nu...

MARIE : Als er vogels in de buurt zijn, dan moet er...

BETJE : *(roept)* Land in zicht!

(Iedereen jubelt en valt in elkaars armen.)

JOHANN : *(zingt)* We zijn er bijna, we zijn er bijna. Ik mis jullie allemaal.

(Johann begint te wenen.)

LENA : Aan land kan ik terug op zoek naar een echte man.

BETJE : Ik wil niet terug naar mijn man.

LENA : Weet je wat Betje, ik neem je op sleeptouw en ik zal je het een en ander leren. En jij Geertrui, wat ga jij doen?

GEERTRUI : In therapie voor schoenen.

MARIE : Dames, het was een hele eer om met jullie te mogen varen.

(Betje, Lena en Geertrui gaan naast elkaar staan. Marie stapt goedkeurend voor hen.)

LENA : Bedankt, kapitein.

BETJE : Bedankt voor alles, kapitein.

GEERTRUI : Mooie laarzen, kapitein. Ik bedoel, bedankt kapitein.

BETJE : Wat doen we nu met Johann Sebastian Mach?

JOHANN : Geef me niet aan Anton en zijn mannen. Ik smeeek jullie. Ik heb mijn lesje wel geleerd.

(Anton komt op.)

ANTON : Wie heeft zijn lesje geleerd?

(Betje, Lena, Geertrui en Marie kijken elkaar verschrikt aan.)

MARIE : Neen, ik zei (*zwaarder*) 'Ik ben wat geconstipeerd.'

ANTON: Tja, het leven op zee. Zeg maar, wat een verrassing! Ik had jullie nooit terug verwacht.

MARIE : Ons driedubbele loon.

(Iedereen steekt zijn hand uit. Anton keert zich vlak voor hen om en wandelt in één vlotte beweging weer af.)

MARIE : Wacht, Anton! Daar is het ons niet om te doen.

(Anton komt terug op.)

ANTON : Neen? Dan zijn jullie nog achterlij...euh... vriendelijker dan ik dacht. Zeg eens, hebben jullie de geheime lading...

GEERTRUI : ...zonder kijken overboord.

ANTON : (*sluw*) Prachtig, prachtig! Die man was extreem gevaarlijk. Terreurdreiging, niveau 4.

BETJE : Gevaarlijk?

MARIE : Omdat hij de wereld anders zag?

ANTON : Dat klopt. Een heuse bedreiging voor onze samenleving. Geen ontzag meer voor God. Hij gelooft in wetenschap (*proest het uit*). Alsof de wetenschap ooit iets voor de mensen zal betekenen. Alsof het ziektes en plagen zal genezen.

LENA : Helemaal mee eens. Net daarom hebben we hem *gevoetenspoeld*.

GEERTRUI : Praatjesmakers horen overboord.

ANTON : Misschien moet ik mijn kijk op vrouwen veranderen. (*begint luid te lachen*)
Neen, toch niet.

(Er klinkt gerommel.)

MARIE : Het onweert buiten.

ANTON : Ah, donder is de stem van God, die in de donderpreek van de pastoor slechts na-echoot.

MARIE : Wacht, we hebben iets voor u. Neem dit mee.

(Lena overhandigt hem de ijzeren pook.)

ANTON : Wat is dat?

MARIE : Als je buiten stapt, dan moet je die staaf...

SAMEN : ...goed boven je hoofd houden.

ANTON : Bedankt, dat is zeer attent van jullie. Een souvenir van op reis.

(Anton gaat af. Even later klinkt een donderslag en gaat er een bliksemflits af. Het geluid van een elektrocutie weerklinkt. Anton gilt het uit.)

MARIE : Johann, kom maar tevoorschijn.

(Johann komt op.)

JOHANN : Bedankt dat jullie me niet verraden hebben.

MARIE : Daar zijn vrienden voor.

JOHANN : Ik wil jullie allemaal bedanken.

MARIE : Zeker wanneer de maan op volle kracht schijnt?

(Ze omhelzen elkaar.)

DOEK